

„Історія в певному розумінні є священною книгою народів: головною, необхідною; дзеркало їхнього буття і діяльності: скрижаль відвертості і правил; заповіт предків нащадкам; доповнення, витлумачення нинішнього і приклад майбутньому”, — писав відомий російський історик М. Карамзін. Сьогодні ми відкриваємо для себе малознані сторінки з життя рідної Вітчизни, згадуємо забуте, аби не росли діти наші без коренів древніх, без витоків духовних у стрімкому вирії сучасності. Адже нічого не виникає на пустому місці. Історія — це пам'ять людства, науковий фундамент його діяльності і культури. Зацікавити молоде покоління незвичним викладом історичного факту, навчити його бачити за стислими літописними фразами живих, реальних людей з усіма їхніми щоденними турботами і героїчними вчинками, радіощами і тугами — мета пропонованого видання, що започатковує серіал „Історія в малюнках”. І хоча це лише маленький епізод з життя самобутнього древнього народу — слов'ян, але й вона, сподіваємось, відкриє для вас яскраву картину буття минулих поколінь, від яких бере початок родовід трьох братніх народів — українців, росіян, білорусів.

Отже, шановні читачі, вирушаймо разом у цікаву подорож до давньоруської держави — Київської Русі.

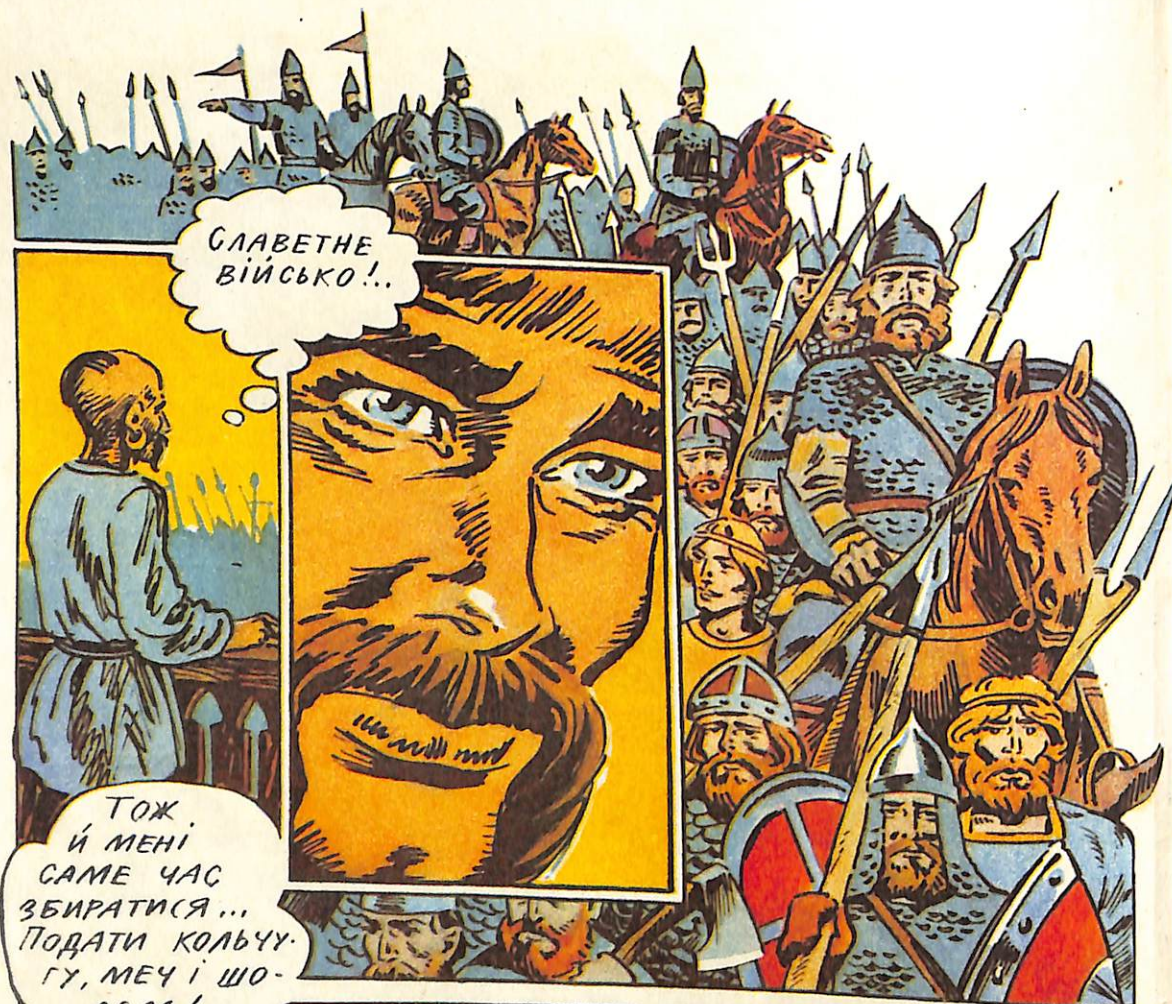

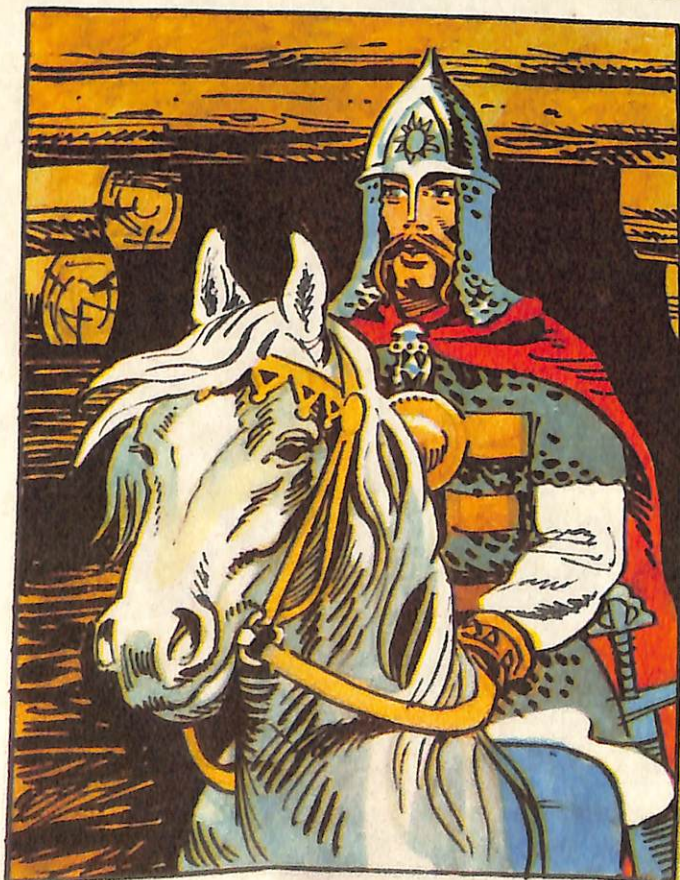
Чудові дніпровські далі відкриваються з високих київських круч, прекрасне сучасне місто розкинулося довкола. Величним був Київ і тисячу років тому, за правління князя Святослава. А ще й неприступним. Ось як про це йдеться у стародавній літописній легенді...

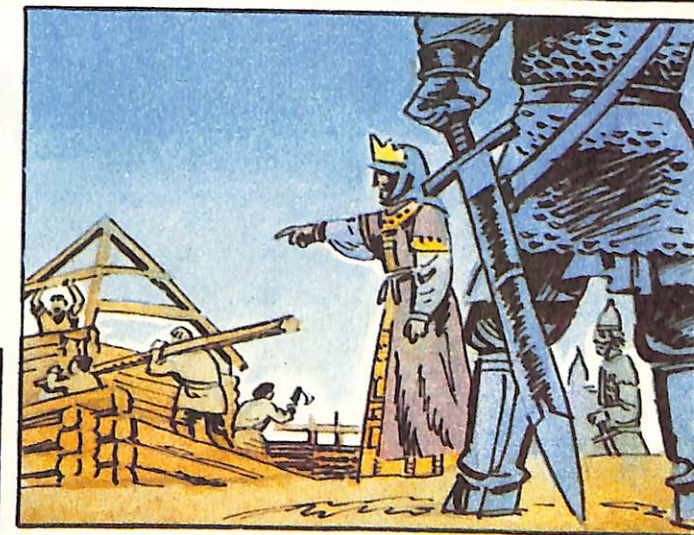
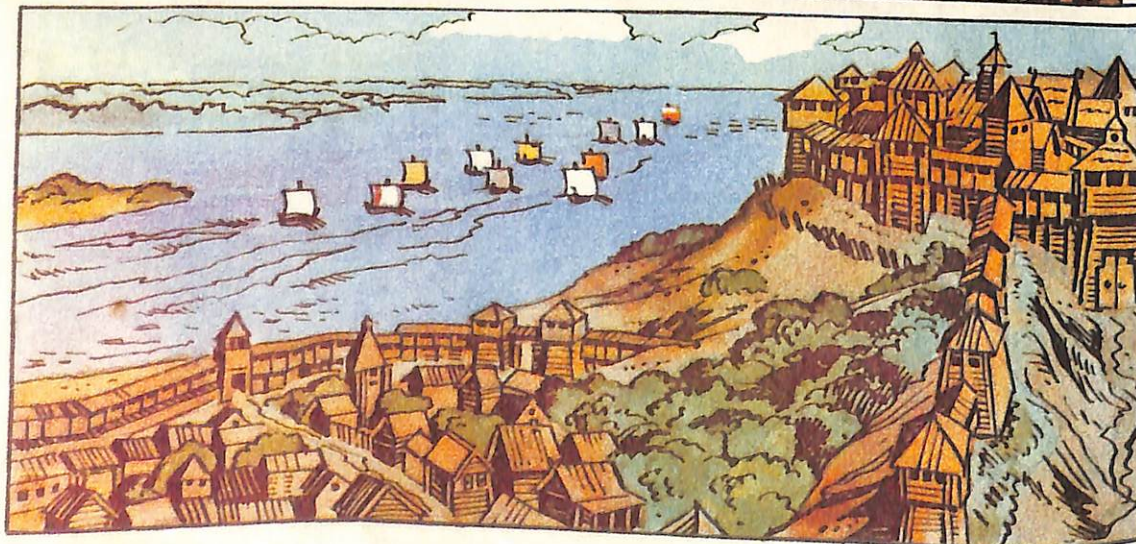

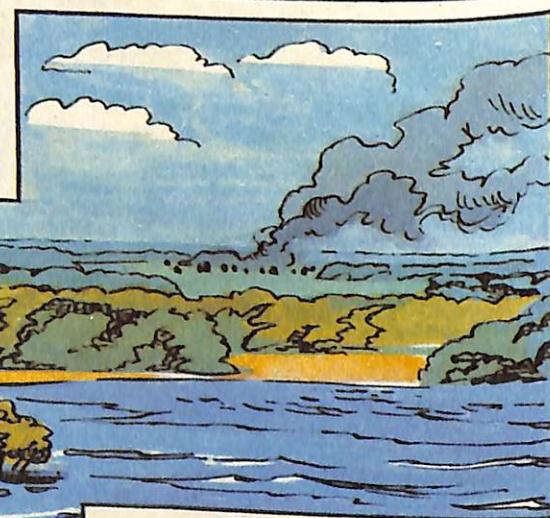
968 рік. Київський князь Святослав і його дружина звертаються у військовий похід до Дунайської Болгарії.

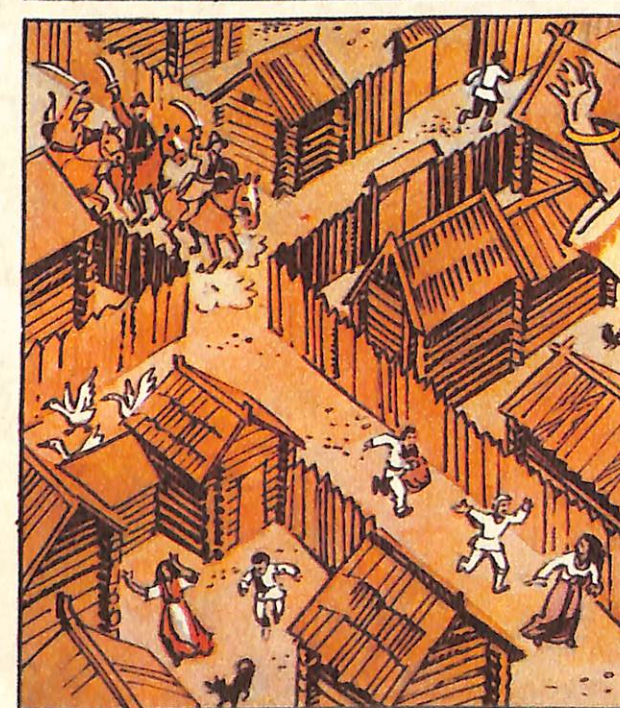
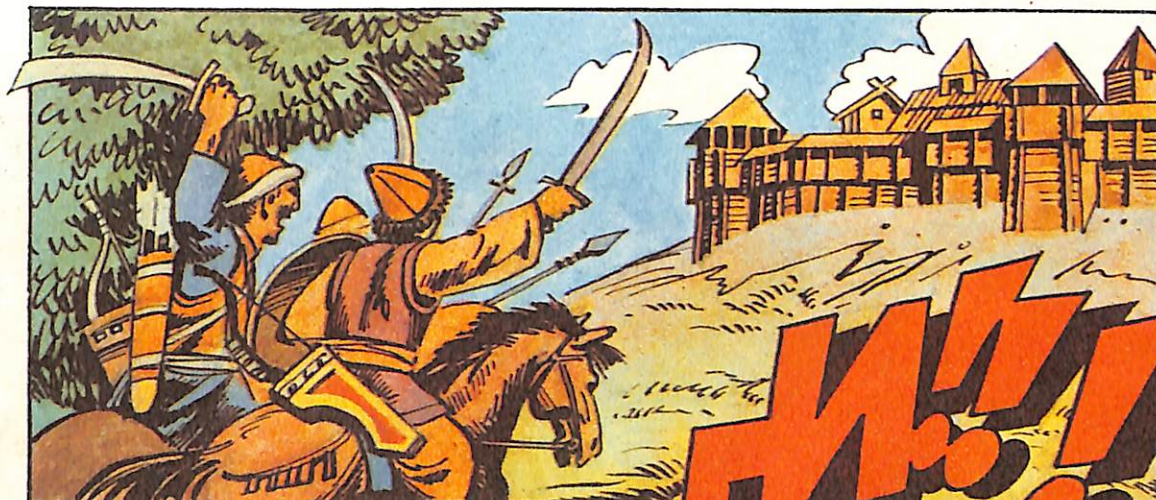

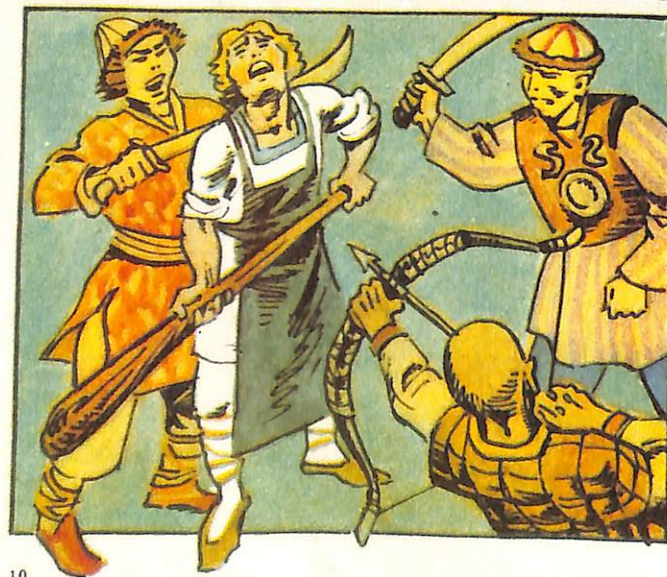
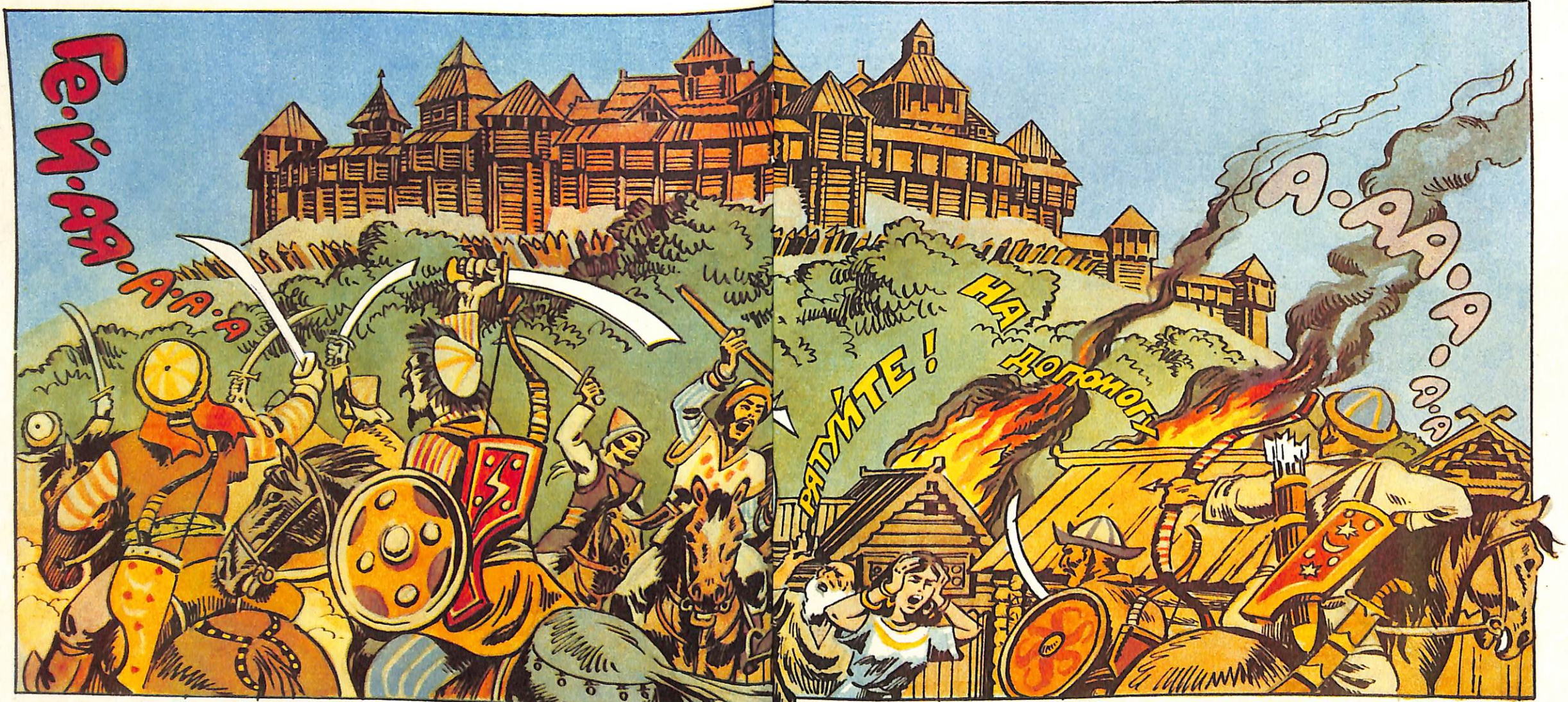

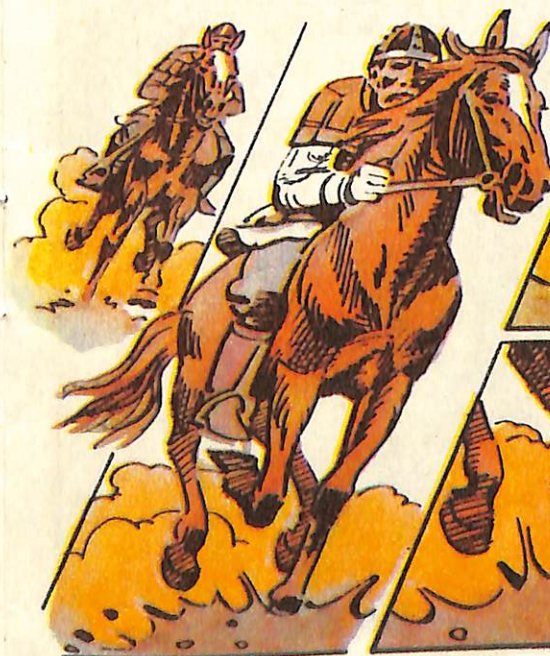
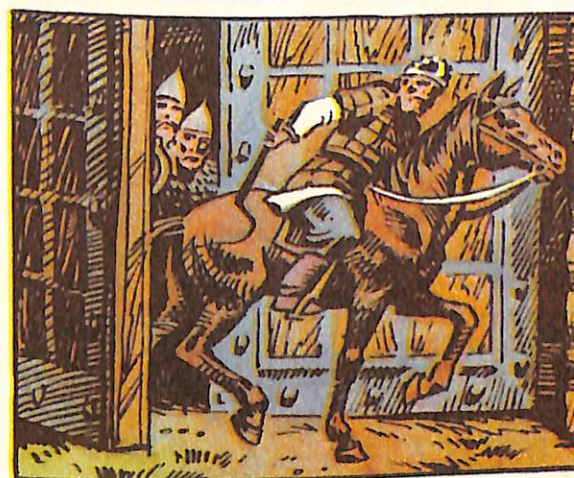
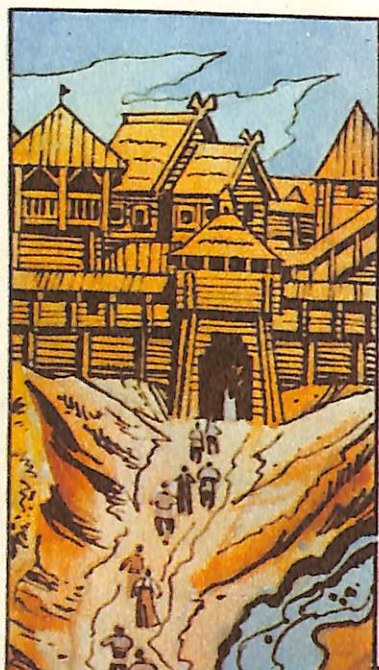

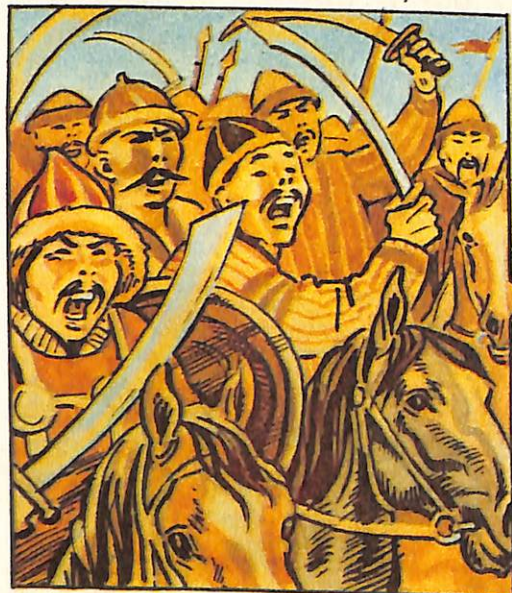

ЩОСЬ НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ
МЕНІ ЦЕЙ ДИМ...

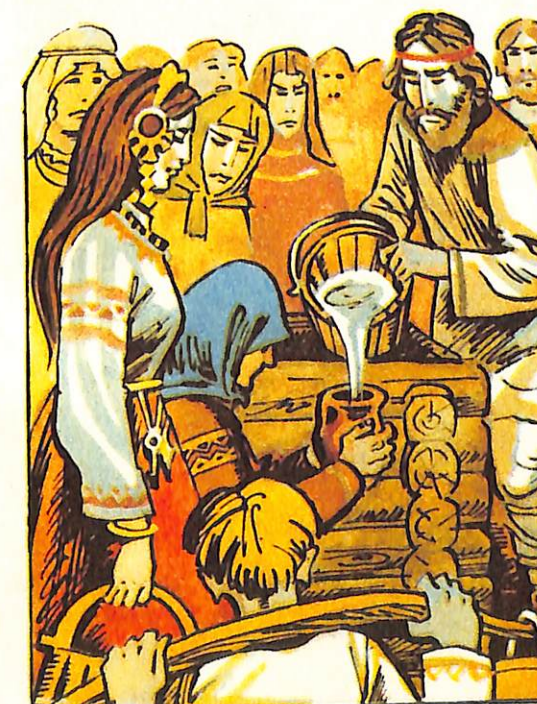

ВІДСТУПИТИ ВІД МІС-ТА! ВЗЯТИ ЙОГО В ОБЛОГУ! ВОНИ САМІ ЗДА-ДУТЬ НАМ КИЇВ!

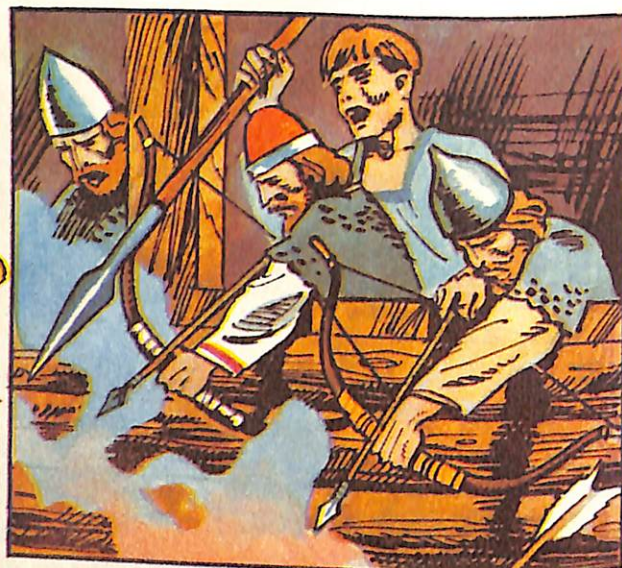
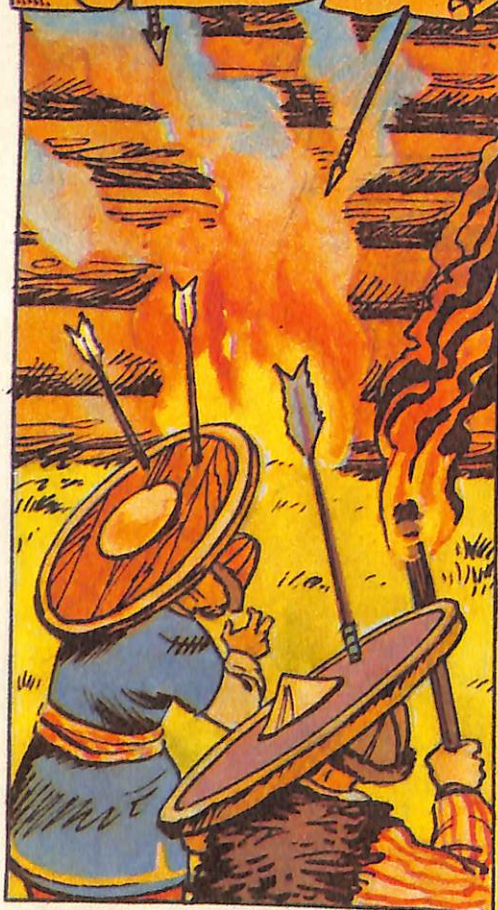

ЯК ПОВІДОМИТИ ВОЄВОДІ ПРЕТИЧУ, ЩО МІСТО В ОБЛОЗІ?

Почалися довгі і важкі дні облоги. Переповнило-ся княже місто про-стим людом. Ночу-вали просто неба, тут і їсти варили, тут і дітей году-вали. Але сили вичерпувалися...

Кожного дня приступали печеніги до міста з різних боків, та князи стійко оборонялися. Все ближче підступав до людей голод...

Всіх годувати з княжих підвалів!

Лити...

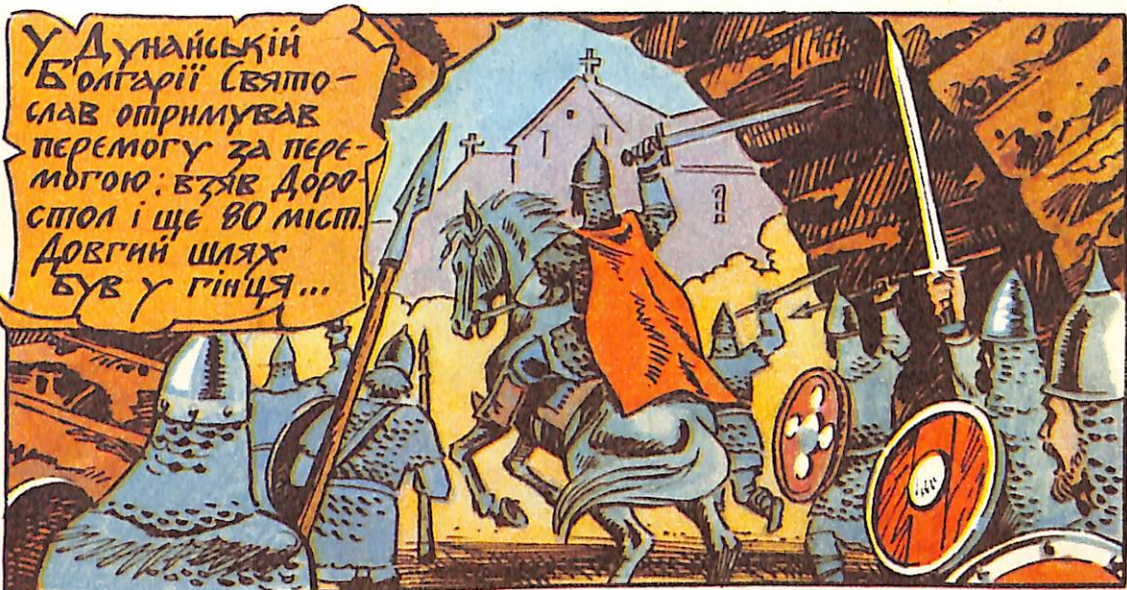

Маму, хочу їсти!

Ой, горе, що ж це буде? Згублять нас поганці-печеніги...

Чи-то надовго вистачить харчів у княгині?!

У Дунайській Болгарії Святослав отримував перемогу за перемогою: взяв Дорогостол і ще 80 міст. Довгий шлях був у гінця...

Швидше, швидше, князю, до Києва. Чекають тебе на допомогу, бо загине місто. Смерть і полон чекають киян... Рятуй батьківщину, Святославе!

І затужили лю-
ди в місті. Голод,
помор косив їх...
їжі не вистача-
ло, мучила
спрага. Княгиня
Ольга, чим
могла, допомагала.
Ща все менше зали-
шалось сил у горо-
дян. Надія згасала...

КНЯГИНЕ,
ПОМИРАЮ!

ЗАЧЕ-
КАЙТЕ!

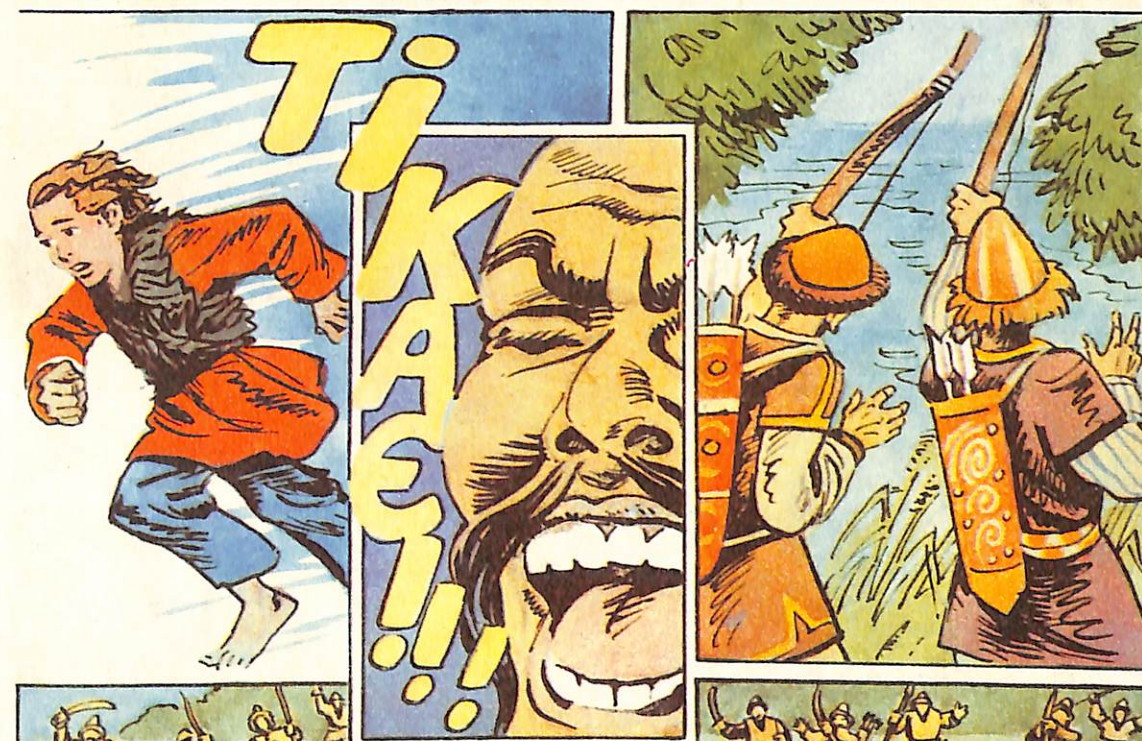
ЩО,
ТОБІ,
ЮНАЧЕ?

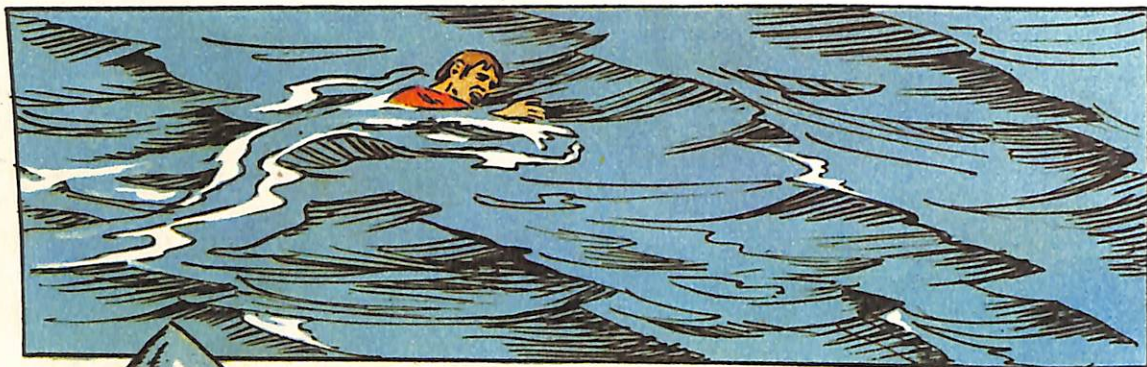
Я МОЖУ ПІТИ ДО ВОЕВО-
ДИ ПРЕТИЧА. ЗНАЮ МОВУ
ПЕЧЕНІГІВ, ВІЗЬМУ ВУЗДЕЧКУ
І ПРОЙДУ ЧЕРЕЗ
ЇХНІЙ ТАБІР. НІБИ
КОНЯ ШУКАЮ...
ТРЕБА ЙТИ ПО
ДОПОМОГУ,
БО ЗАГИНЕМО
ТУТ УСІ.

ПЕЧЕНІЗЬКА
ОДЕЖА ЗНА-
ДОБИТЬСЯ
МЕНІ. ЯКЩО
НЕ ВПІЙМА-
ЮТЬ-
ЧЕКАЙ-
ТЕ ПО-
РЯТУН-
КУ.

Гей, дивіться,
онде людина
пливе до нашого
берега... Спус-
кайте човна
на воду!

Хто
ти такий?

Швидше
витягуйте з
води, бачте - тро-
хи не втопився!

Мені до вое-
води
Претича.
Княгиня
посла-
ла...

Незліченне військо пече-
нігів стоїть під Києвом. У
місті голод, мор,
немає води. Кня-
гиня Ольга про-
сить допомоги...
Інакше всі за-
гинуть...

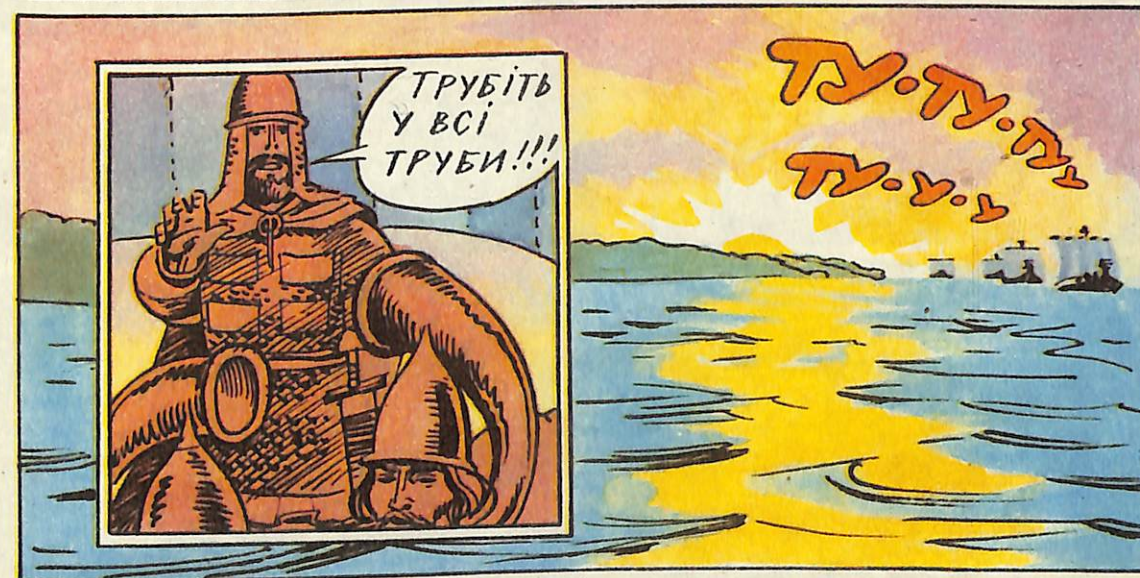
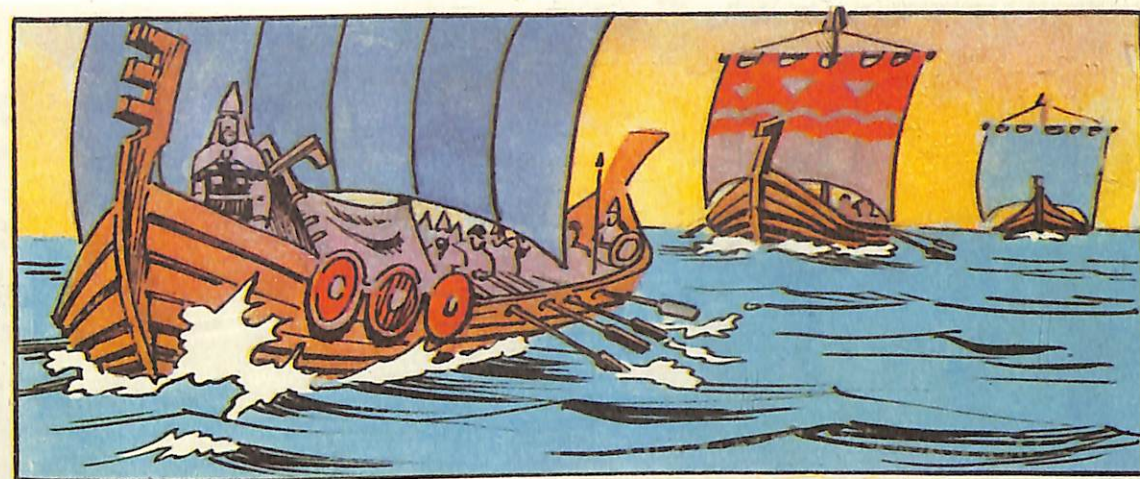
Нас
мало,
а пече-
нігів —
сила —
силен-
на!

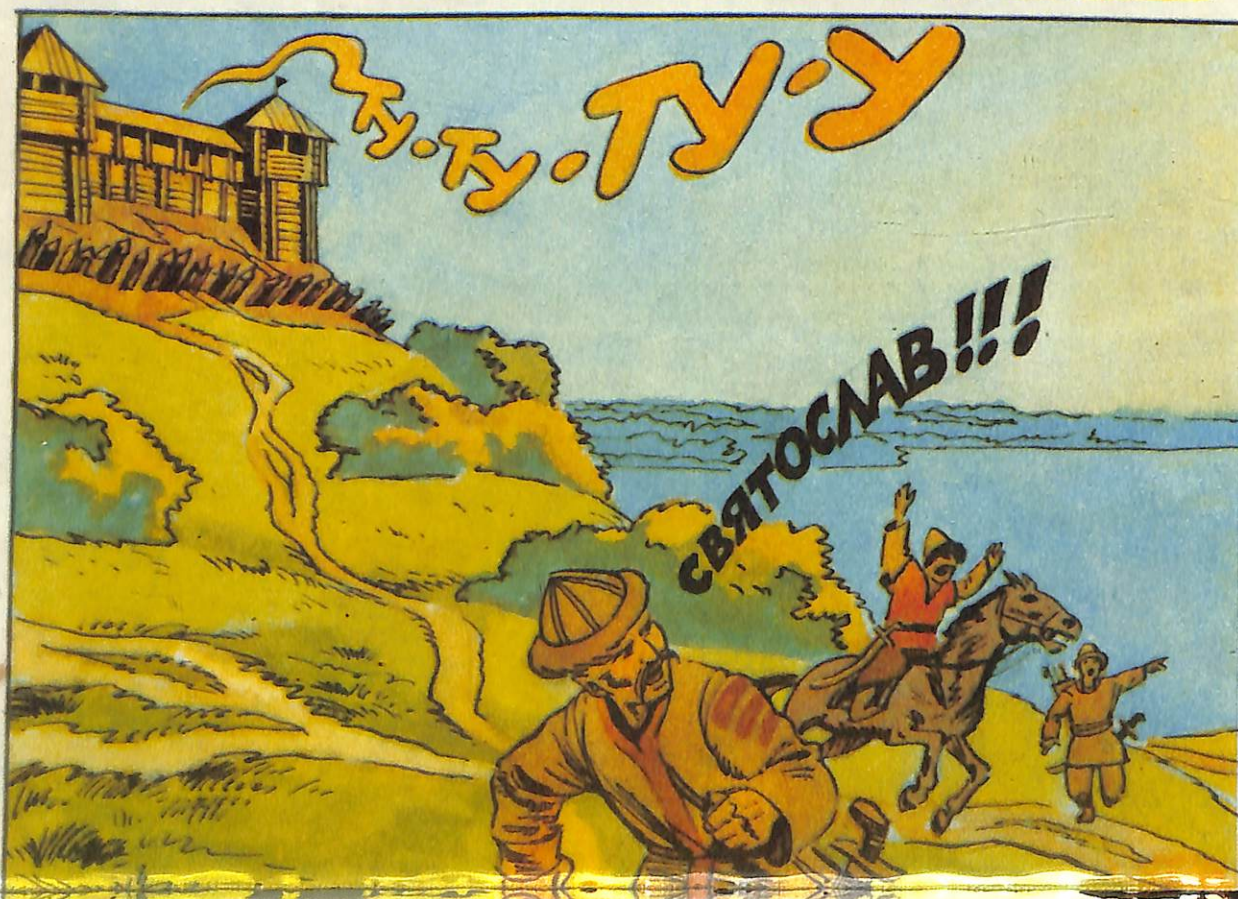
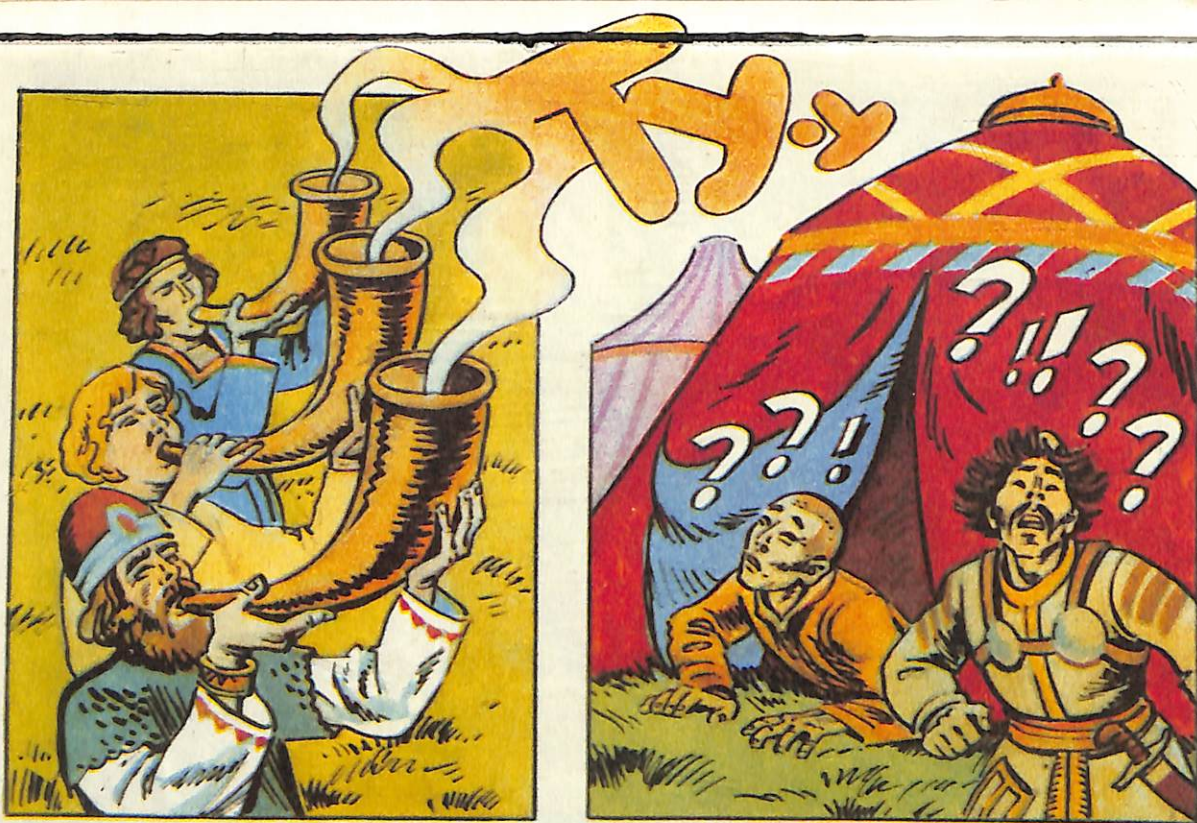

А що
за пожи-
ток, як
підемо
на прис-
туп?

Претичу,
якщо твої вої
не допоможуть
княгам, вони
змушені будуть
відкрити браму,
віддати місто.
Несила
витрима-
ти обло-
гу!

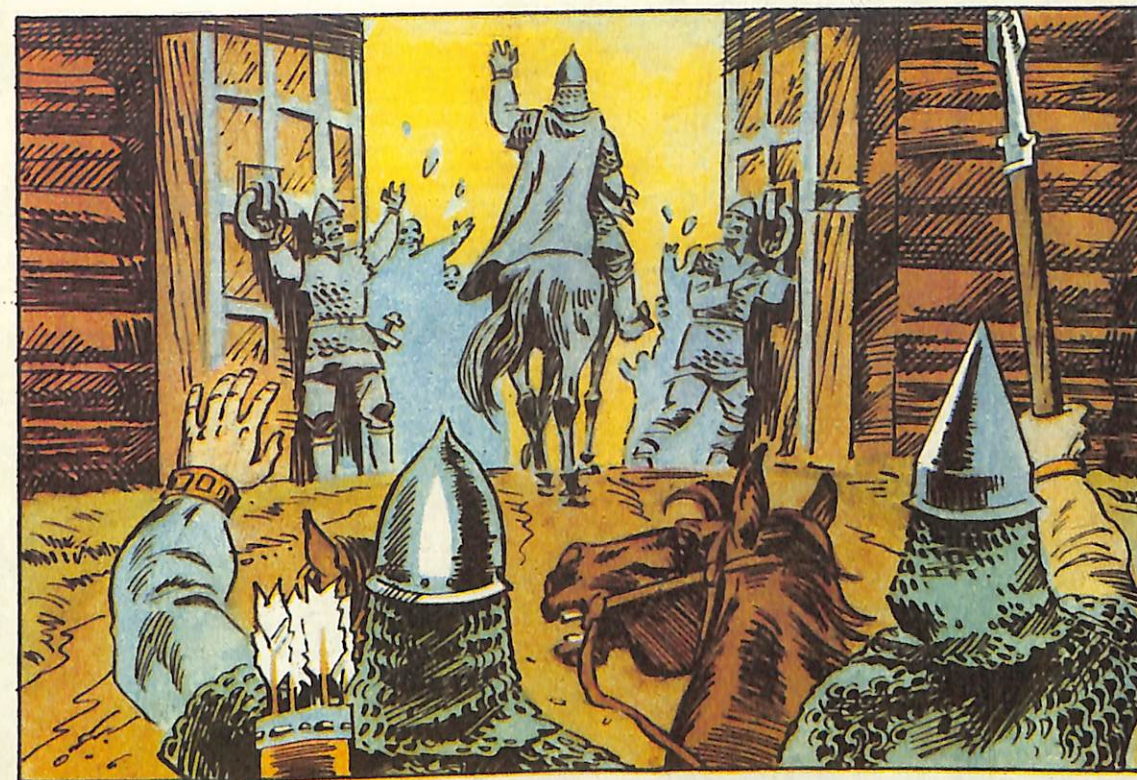

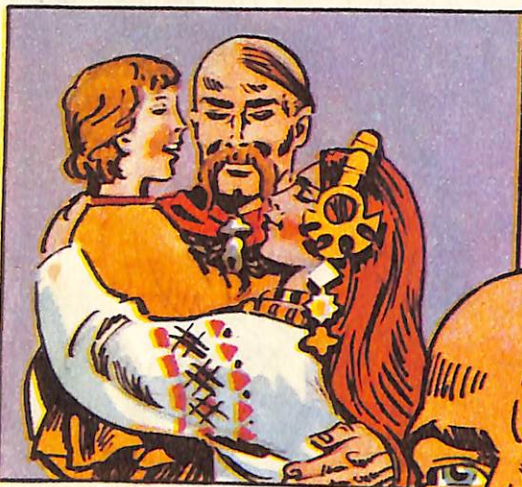
І прибув Святослав
з дружиною своєю до
Кієва, і цілував близь-
ких своїх і журився
тим, що сталося од поган-
ців - печенігів. І зібрав
Святослав воїв і пог-
нав печенігів. І було
мирно...

Рятів-
ника
наш!

СИНКУ, БАЧИШ-
ТИ ЧУЖІ ЗЕМЛІ
ШУКАЄШ, А СВОЮ
ТРОХИ НЕ ЗАГУ-
БИВ. ЧИ
ВАРТО?!

Позняк/90

Ішли роки. Святослав ходив у походи, по-
вертався з перемогами. Печеніги намагалися
помститися князеві і підстерігали його на дніпро-
ських поротах. Навесні 972 р. у битві здатнує
великий князь київський, що мужньо боровся з
ворогами, дивуючи їх великодушністю своєю. Зрів-
няний суворим воїнським життям з героями Го-
мера, він терпляче переносив негоди, показую-
чи руським воєм, чим можуть бути у всі
часи звоновувати супротивників.

ББК 84Ук7я6
П47

ПОЗНЯК Сергей Витальевич

ОСАДА КИЕВА ПЕЧЕНЕГАМИ

История в рисунках
(На украинском языке)

Киев
Издательство „Україна”
1991

Рецензент Шиденко В. А.

Редактор Т. О. Зарембо
Художній редактор Ж. Г. Присяжна
Технічний редактор З. С. Онищук
Коректор Н. М. Сидорова

ИБ № 5988

Підписано до друку 14.02.91. Формат
70х100 1/16. Папір офсетний. Друк
офсетний. Гарнітура Прес Роман.
Ум. друк. арк. 2,6. Ум. фарб.-відб. 11,05.
Обл.-вид. арк. 3,6. Тираж 30 000 пр.
Зам. 1403. Ціна 2 крб.

Набір тексту здійснений
у видавництві на Типотайпері.

Видавництво „Україна”, 254025, Київ-25,
Десятинна, 4/6.
Київська нотна фабрика, 252655, Київ,
МСП, Фрунзе, 51-а.

П 0503020200 — 078 БЗ-34-3-90
М201(04) — 91

ISBN 5-319-00951-8

© С. В. Позняк, 1991